

velyk m a g a s ajtó. Ezen is kipróbálta a kis aranykulcsot és lám, nagy örömére éppen beleillett a zárba.

Kinyitotta az ajtót és látta, hogy az egy szűk folyosóra vezet. Alig volt valamivel szélesebb, mint egy patkánylyuk. Alisz letérdelt és keresztülnézett rajta, hát mit látott? Egy olyan gyönyörű kertet, amilyenhez

foghatóról még álmodni sem mert eddig. Istennem, hogy vágyott oda ebből a sötét teremből! Milyen jó lett volna sétálgatni a széles virágágyak és hűs szökőkutak között! De még a fejecskéjét sem dughatta keresztül az ajtó nyílásán. — És még ha ki tudnám is dugni a fejemet, — gondolta szegény, — mit érnék vele, ha a vállamat itt kellene hagynom? Bárcsak összezsukódhatnám, mint egy messzelátó. Azt hiszem, képes is volnák rá, ha tudnám, hogy kell elkezdeni. — Lám, lám, annyi rendkívüli dolog történt Alisszal ilyen rövid idő alatt, hogy már-már azt gondolta, nagyon kevés dolog lehet igazán lehetetlen.

Így reménykedett Alisz a kis ajtó mellett, de ez ugyan kevés eredménnyel kecsegtetett. Ezért visszament az asztalhoz, titokban abban bizakodva, hogy azon vagy egy másik kulcsot fog találni, vagy valami könyvet, amiben meg vannak írva azok a szabályok, amelyeket ha betart az ember, összezsukód-

hatnak, mint egy mesepalack állt rajta és Alisz előbb még nem volt kára egy kis papírral azon szép nagy nyomtatott betűkkel a következő szavak állottak: IGYÁL MEG.

Bezzeg könnyű volna azt mondani, hogy igyál meg. — Az okos kis Alisz nem sietett vele olyan nagyon. — Előbb majd megnéztem, — mondta, — vajjon nincs-e rá írván, hogy m é r e g. — Bizony sok szép és tanulságos történeteket olvasott már gyermekkoráról, akik elégtelenül akikkel egyéb ilyen történet, mindez p semmibe se vették meztetéseket, amely tettek őket. Ezek a lélek szoktak lenni: túl sokáig tartó életet. — Ha n a g y o ujjadba a bicskád szokott, — és így tudta, hogy az embert gyomrát, ha túl sokból, amelyikre „mé-

Mivel azonban ráírva, hogy „mére-